

Homilie

Weekend van 28 en 29 maart 2020
5de zondag in de veertigdagentijd (A-cyclus)

'Ik zal jullie weer leven geven' zegt Ezechiël in de eerste lezing van deze zondag.
'Wie in mij gelooft mag dan wel sterven,' zegt Jezus in het evangelie 'toch zal hij leven.'

Daar gaat het over op deze vijfde zondag in de veertigdagentijd: nieuw leven.
En wel: nieuw leven, daar waar we het niet meer zouden verwachten.

'Maar Heer,' zei Marta 'de stank! Hij ligt er al vier dagen.'
Zij geloofde echt niet dat haar broer Lazarus weer tot leven zou kunnen komen.
Was Jezus maar vroeger gekomen, dan zou er iets aan te doen zijn geweest, dan zou hij niet gestorven zijn. Maar nu ...

En Jezus maakt duidelijk: 'je moet niet wanhopen, blijf geloven dat een nieuw leven altijd mogelijk is.'

Daarmee wilde Jezus de realiteit van dood en mislukking niet wegpraten, hij sloot niet uit dat er ons pijnlijke dingen kunnen overkomen, dingen die niemand gewild heeft.

Ook Jezus weende wanneer hij bij het graf van zijn vriend Lazarus kwam.

Maar ondanks de pijn om het gebeuren, bleef hij geloven dat dit niet het einde betekende.
Zijn geloof in de Vader was zo sterk dat hij er vast op vertrouwde dat er ook dan iets nieuws kon groeien. - 'Heb ik je niet gezegd dat je de heerlijkheid van God zult zien, als je maar gelooft?' zegde hij tot Marta.

Het is een hoopvolle boodschap, maar wel moeilijk om in te komen wanneer je zwaar lijden te verwerken hebt.

Lijkt het niet eerder op zelfbedrog?

Is dat ook niet de verrassing van wat we nu meemaken?

De wereldwijde crisis van het coronavirus?

Overall ter wereld gaan duizenden, wellicht miljoenen mensen ten onder aan dit virus.

De economische gevolgen zullen voor de meest kwetsbaren desastreus zijn, en onze samenleving zal er nog vele jaren door getekend zijn.

Niemand heeft dat gewild, zo een crisis is door niemand gewild, en heeft geen enkele zin.

En toch...

Toch zien we dingen gebeuren waarvan we mogen zeggen: dat is goed, dat is nieuw leven.

We weten allemaal hoe weinig hoopvol het er in onze wereld aan toe gaat.

En dat op zoveel gebieden.

Oorlogen die blijven duren en die ongeziene vluchtelingenstromen over de wereld op gang zetten, mensen op de dool, die nergens gastvrijheid krijgen.

Politieke leiders die er niet in slagen hun eigen belangen te overstijgen om het algemeen belang te dienen.

Zeer rijken, die fabuleuze kapitalen oppotten, terwijl zoveel mensen in extreme armoede moeten leven.

Zovelen die de ogen sluiten voor de dreigingen van de klimaatverandering, en hun verantwoordelijkheid voor de komende generaties niet willen opnemen.

Er loopt zoveel mis, er is zo weinig licht in de duisternis.

En daarbovenop duikt dan het covid-19 virus, het corona-virus op uit het onbekende. Het verspreidt zich razendsnel over de hele wereld, maakt enorm veel slachtoffers, ontwricht de hele samenleving.

En wat zien we?

Binnen die samenleving, die zo gekenmerkt is door egoïsme en schraapzucht, borrelt een bron van solidariteit en medemenselijkheid op, die we niet meer voor mogelijk hadden geacht. Het goede dat in de mensen aanwezig was, maar nog zo weinig aan de oppervlakte kwam, gaat weer opbloeien.

Verzorgenden gaan tot het uiterste om hulp te bieden, vrijwilligers dienen zich aan om bij te springen, bedrijven schakelen hun productieproces om om in het meest nodige te voorzien, er groeit aandacht voor en solidariteit met bejaarden en eenzamen, er groeien nieuwe verbanden met burens, zelfs de banken zetten hun reserves in om de economische gevolgen zo veel mogelijk te beperken.

Ja, nooit is de woestijn zo dor, is het duister zo donker, dat er geen nieuw leven kan opbloeien, dat er geen licht kan gaan schijnen.

Het is dan dat Gods zorg voor ons, mensen, telkens weer aan bod komt.

Zijn geest is werkzaam.

Altijd onverwacht, altijd verrassend.

Laten wij maar blijven geloven dat er steeds iets nieuws kan opbloeien, en laten we vanuit dat geloof de moed niet verliezen te blijven zorgen voor mekaar.

Pierre Breyne, priester